

Nr 49.

Av herr **Leander m. fl.**, om inskränkning av den s. k. taxereducerade tiden för telefonsamtal.

Under höstriksdagen 1946 yttrade chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Nilsson, i ett interpellationssvar angående telefonisternas ansträngande tjänstgöring, att ett slopande av de reducerade samtalsavgifterna under vissa söndags- och vardagsstimmar möjligen skulle kunna medföra mindre arbetsbelastning för telefonistpersonalen. I likalydande motioner i riksdagens båda kamrar år 1947 hemställdes i anslutning till detta yttrande, att riksdagen av Kungl. Maj:t skulle begära en sådan revision av telefonreglementet, att den taxereducerade tiden fastställdes till att omfatta endast söckendagar under tiden 18—21.

I kungl. telegrafstyrelsens yttrande över motionerna hänvisades till en företagen utredning i ärendet, vilken utredning enligt kungl. telegrafstyrelsens uppfattning visade, att sannolikheten talade för att ett slopande av taxereduktionen skulle medföra endast en ringa avlastning av telefonisternas arbetsbörda. Av verksstyrelsens yttrande framgick dock ett klart instämmande med den centrala motiveringen i motionerna, nämligen att den ifrågasatta reformen, även om den inte skulle medföra synnerlig reduktion av trafiken och telefonisternas arbetsbörda, dock skulle vara mycket betydelsefull ur psykologisk synpunkt, emedan det för telefonisterna måste framstå såsom svårförståeligt, att ett taxesystem bibehålles, som till sitt syfte är klart stridande mot de allmänna strävanden för en begränsning i görligaste mån av sabbatsarbetet, vilka parallellt med fritidsrörelserna framträtt och med den sociala utvecklingen ökat i styrka inom de flesta andra verksamhetsområden i det nutida samhället».

Det är angeläget att ytterligare understryka dessa synpunkter. Det är mycket svårförståeligt för en telefonist, som till följd av tjänstgöringsskyldighet varannan sön- och helgdag har omkring 20 arbetsdagar mer per år än flertalet övriga arbetstagare, att hon skall behöva tjänstgöra på övertid å söndagar och sena kvällstimmar för att möjliggöra en kundtjänst till reducerade priser. För en telefonist, som tjänstgör varannan sön- och helgdag och som dessutom har kvälls- och nattjänstgöring och därigenom sålunda mer än de flesta andra medborgare är avstängd från möjligheten att åtnjuta affärernas och nöjesetablissemangens tjänster och som i olikhet med övriga medborgare å sön- och helgdagar får avstå från den större delen

av den service, som affärlivet och de flesta institutioner lämna å söcken- dagarna, måste det framstå såsom obegripligt, att telegrafverket erbjuder sin service till reducerade priser. Denna psykologiska reaktion förstod telegrafstyrelsen enligt sitt utlåtande över föregående års motioner, och telegrafstyrelsen yttrade då, att densamma inte förväntade någon avsevärd nedgång av trafiken å tider då samtalsavgifterna äro reducerade, därest reduktionen upphörde. Vidare anfördes, att telegrafstyrelsen med hänsyn till rådande prisstopp ej ville förorda den av motionärerna föreslagna restriktionen, men att telegrafstyrelsen ej hade något att invända mot den föreslagna reformen, därest riksdagen ur allmänna synpunkter ansåg att en taxehöjning var motiverad.

I anslutning till denna av telegrafstyrelsen redovisade ståndpunkt må här anföras, att Kungl. Maj:t i kungörelser den 5 december 1947 förordnat avsevärda höjningar av såväl inträdesavgifterna för telefonabonnemang som kvartalsavgifterna för telefonabonnemang. De ekonomiska skäl som föregående år av telegrafstyrelsen och av första kammarens andra tillfälliga utskott samt av andra kammarens tredje tillfälliga utskott anfördes gentemot en inskränkning av den taxereducerade tiden torde genom dessa nya bestämmelser om höjda abonnemangsavgifter ha förlorat sin betydelse, varför det måste anses vara synnerligen välmotiverat, att riksdagen till förnyad behandling måtte upptaga frågan om inskränkning av den taxereducerade tiden. En sådan inskränkning skulle under förhandenvarande betingelser ej ha någon prisstoppsbrytande karaktär. Sedd mot bakgrunden av höjningen av abonnemangsavgifterna måste den anses såsom jämförelsevis obetydlig, den skulle på intet sätt beröva allmänheten att tillgodogöra sig telefontrafikens fördelar, men den skulle sannolikt medföra en icke obetydlig undansovring av icke alldeles nödvändiga samtal, och den skulle medföra låt vara en mindre, men dock lättnad i arbetet för telefonistkåren, och den skulle därigenom undanröja oluststämningar inom denna under de senare åren hårt ansträngda kår.

Enligt vår mening torde allmänhetens behov av taxereducerad service kunna inskränkas till tiderna 7—9 och 18—21 å såväl sön- och helgdagar som söckendagar.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte besluta att av Kungl. Maj:t begära revision av telefonreglementet i anslutning till vad ovan anförts.

Stockholm den 19 januari 1948.

Axel Leander.

Rud. Anderberg.

Emil Ahlqvist.